

14. 4. – 15. 5. 2022

etc. galerie, Sarajevská 68/16, Praha 2 120 00

www.etcgalerie.cz

MARTINA HAVLÍČKOVÁ HOLÁ:

DLOUHODOBÉ CÍLE LONG-TERM GOALS

KURÁTORKA / CURATOR: Nela Klajbanová

ST-NE, 11-19 H WED-SUN, 11 AM-7 PM

Prostor vyplňuje zvuk. Provází nás po třípokojovém bytě. Vrže podlaha, asi bydlí v nájmu. Někdy si na něco vzpomene. Uvaří kafe, zapne rádio. Zvuk ve výstavě volně pracuje s asociacemi při vzpomínání na byt z dětství. Z mluveného slova však poznáme, že nejde o nostalgický návrat, ale spíše o komentář k rozpoložení současné generace ve vztahu k dostupnosti bydlení a v posledních letech často skloňovanému ekonomickému nerůstu.

Pro tvorbu Martiny Havlíčkové Holé je charakteristická práce s koláží zvuku a obrazu, která často pátrá po iniciačních momentech v minulosti aktualizujících současnost. Jakým způsobem ovlivňuje naše paměť realitu, a do jaké míry je její povaha subjektivní? Prohlížíme si staré fotky a možná si nějaké prožívání či vzpomínky přisvojíme. Hlas nás zavádí do domu s oblým rohem, do bytu s bednami z dubového dřeva. Volný myšlenkový tok průvodkyně sbírá inspiraci z YouTube videí, kde si může kdokoliv prohlédnout třeba to, jak bydlí celebrity ve svých hezkých, vlastních, prostorných domech. Zvuk v galerii se rozléhá jako při prohlídce prázdného bytu. Scénář tematizuje otázky spjaté se společností nerůstu, které postava místy zpochybňuje, a dostává se až do absurdních rozporů. V rádiu slyšíme komentář ekonoma: „Ale krásné na tom současném světě je, že každý může mít toho svýho nerůstu kolik chce. To mi připadá i sympatický, pokud člověk nechce růst, nebo respektive aspoň tak, aby ekonomicky měřil, že je každý měsíc bohatší a že hromadí majetek, tak bez problémů může a může i tak žít hezký, krásný život.“ Jaké to je mít *hezký* život? Jaký je v dnešní době *hezký* život? Růst či nerůst? Výstava pohlíží na různé aspekty měření kvality života v době bytové krize, gentrifikace či ekologické hrozby a klade si otázku, jaké limity nám nastolují osudové skutečnosti, a zdali jsme schopni je měnit. Při poslechu sledujeme koláž fotek a krátkých videí, v nichž se znovu navracíme do reálných vzpomínek, do archivu z telefonu, který je dnes nejužívanějším záznamovým médiem. Postupně se stává odkladištěm, kde se mísí důležité s nedůležitým, kam si ukládáme screenshoty z eshopů, sociálních sítí a map, ale také zásadní vzpomínky a pocity. Videokoláž pracuje intuitivně s asociacemi zmiňovaných témat společně s útržky minulosti, mezi kterými se nachází třeba právě chodník u domu s oblým rohem. Opět tak zahlcujícím množstvím relativizuje pojem nerůstu ve všem, co dnes děláme.

Po dvouletých restrikcích spojených s pandemií, kdy jsme nacházeli galerie často prázdné, se výstava navrácí k potřebě nevytvářet „věc pro věc“, ale mít svůj účel. Galerie tak připomíná spíše prázdný byt, nerůst, potřebu odpoutat se od zahlcení, touhu po zjednodušení a nevyřčenou otázku, zda je to vůbec v dnešním komplikovaném světě možné.

Nela Klajbanová

The space is filled by sound. It guides us through a three-bedroom apartment. The floor creaks – it’s probably a rental property. Sometimes, she remembers something. She makes coffee, turns the radio on. The sound in the exhibition works loosely with associations that come up when one remembers a childhood apartment. The spoken word component, however, makes it clear that this is not a nostalgic return but rather a commentary on the attitude of the current generation towards housing availability and economic degrowth, a term appearing with increasing frequency in recent times.

Martina Havlíčková Holá’s work is characteristic in creating a collage of sound and image that often searches for moments of initiation in the past that update the present. How does our memory influence our reality, and to what extent is the nature of our memory subjective? We examine old photographs and perhaps appropriate some experiences or memories. The voice brings us to a house with a rounded corner, to an apartment with crates made from oak wood. The stream of consciousness of our guide draws inspiration from YouTube videos that allow anyone to see how celebrities live in the beautiful, spacious houses they own. The sound reverberates in the gallery just like at a viewing for an empty apartment. The script explores issues related to a society of degrowth that the protagonist occasionally calls into question, arriving at absurd contradictions. We hear an economist’s commentary: “But what’s beautiful about the world today is that everyone can have as much of their degrowth as they like. I think that’s nice – if they don’t want to grow, or rather not in the way of measuring economically that they get richer every month, amassing property, they can, no problem, and they can still live a nice – a beautiful life.” What is it like to have a *beautiful* life today? To grow or not to grow? The exhibition considers various aspects of measuring quality of life in the time of the housing crisis, gentrification, or ecological threats, asking about the limits we are set by fateful realities and whether we are capable of changing them. As we listen, we observe a collage of photographs and short videos in which we return to real memories; to phone archives, the most commonly used recording medium. It gradually becomes a place where we put things aside, where the important mixes with the unimportant, where we save screenshots from e-shops, social networks, and maps, but also essential memories and feelings. The video collage works intuitively and associatively with the themes mentioned here, along with fragments of the past that include the pavement near the house with the rounded corner. Again, the overwhelming quantity makes the term degrowth relative in everything we do today.

After two years of pandemic-related restrictions, during which time we often found galleries empty, this exhibition returns to the need of not simply creating a “thing for itself”, instead having its own purpose. More than anything else, the gallery therefore reminds us of an empty apartment, degrowth, the need to break away from being overwhelmed, a desire for simplification, and the unspoken question of whether this is even possible in today’s complicated world.

Nela Klajbanová

Martina Havlíčková Holá (*1987) absolvovala ateliér intermediální tvorby na Akademii výtvarných umění v Praze. Věnuje se především médiu pohyblivého obrazu, které prezentuje jak v galerijních instalacích, tak na filmových festivalech (např. MFDF Ji.hlava, PAF Olomouc). Od roku 2015 působila na rešeršním oddělení v Českém rozhlase, kde se věnovala tvorbě krátkých videí z archivních rozhlasových materiálů s názvem *Auditorium* a pro pořad ArtCafé na ČRo Vltava připravovala příspěvky o současném zahraničním umění. V roce 2019 se společně s Romanem Štětinou podílela na koncepci a dramaturgii projektu *Schody času*, multimediálním projektu s audiovizuální instalací, který reprezentuje 30 let svobody ve zvukové paměti. Je také autorkou rozhlasového dokumentu *Poslední zpráva*, ve kterém poukazuje na současné události aktualizující naši minulost, a seriálu o vizuální kultuře *Serviz* pro platformu Artyčok.tv.

DIALOGOVÁ LISTINA

Soused je kokot, včera sem na schodišti schválně rozsvítila, aby mě viděl a stejně sem ho musela pozdravit jako první.

Řekl mi, že se sem nepůjde podívat, než si sám něco najde, chápeš to? Něco lepšího. Prej ho to úplně ničí ta závist, že to ví, ale nemůže s tím nic dělat. Skoro mě to uráží, že se nad to nedokáže povznýst. Byla bych radši, kdyby sem šel a chvilku se přetvařoval. Chci mu to tady jenom ukázat.

Pojd', tady je kuchyň... hele ten šuplík na koření, sem z něho úplně nadšená.

Tady na stěně... to je gorila. To je moje duchovní zvíře.

Viděla sem je i na živo, jsou neuvěřitelný. Víš, gorila cítí tvůj strach. Ale když neukážeš strach... no vnímám to jako metaforu pro svůj život; Vyzařuj ze sebe, kým se chceš stát! Nebo prostě předstírej, dokud to není pravda. Myslím, že strach je největší překážkou v životě, a když se přes něj přeneseseš, tak dokážeš fakt cokoliv.

Dáš si kafe?

Někdy si představuju, že zdědím činžák. Když sem v nějakým velkým městě, tak si vybírám jakej by to měl bejt, velký okna, ideálně balkony, takovejch aspoň pětadvacet bytů a se zahradou. Nastěhovala bych tam všechny známý a žili bysme tam v takový komunitě, nájmy by byly nějaký smysluplný, z někoho schopnýho bych udělala správce. Kompost, záhony, pohoda. Já si vlastně často představuju, že něco vlastním. A představuju si, že sem s tím taková smířená... no jo, tak holt já vlastním činžák.

Jako obvykle, naplánovala sem si to tak, že vůbec nevím, co tam budu dělat.

Tohle jsou dveře do obýváku, jo bacha... je tady koberec. Je hnusnej. Gauč je v pohodě, pohodlnej. Okna sou velký, ale na ty protějšjí baráky se moc nekoukám, spíš dolů na chodník.

Jsem závodnice, jezdím sama potmě. Dupnu na to a představuju si, jak to vrže.

Tahle kytka je nesmrtelná, už je se mnou ve třetím bytě. Zasadila sem jí jako semínko. Byla to taková oranžová fazole, co mi někdo dal, furt se mi to válelo na parapetu, tak sem to strčila do hlíny do květníku k jiný kytce a začlo to růst. Vydrží všechno.

Martina Havlíčková Holá (born 1987) is a graduate of the intermedia studio at the Academy of Fine Arts in Prague. She mostly works with the medium of the moving image, which she has presented both in gallery spaces and at film festivals (such as the Ji.hlava International Documentary Film Festival or PAF Olomouc). She previously worked at the research department of Czech Radio, where she created short videos from archival radio materials in a segment called *Auditorium* and produced features about international contemporary art for the ArtCafé programme on the ČRo Vltava station. In 2019, along with Roman Štětina, she prepared the concept and dramaturgy for *Schody času* (*The Stairs of Time*), a multimedia project that included an audiovisual installation representing thirty years of freedom in sonic memory. She is also the author of a radio documentary, *Poslední zpráva* (*Last Message*), in which she draws attention to current events that actualise our past, and *Serviz*, a series on visual culture for the Artyčok.tv platform.

DIALOGUE LIST

My neighbour’s an asshole, yesterday, I intentionally switched the light on in the stairwell so he’d see me and I still had to say hello first.

He told me he wouldn’t come over here before he can find something himself, isn’t that crazy? Something better. Apparently the envy is killing him, the fact that he knows but he can’t do anything about it. It almost offends me – that he can’t rise above it. I’d be happier if he came over here and just pretended for a bit. All I want to do is show him around.

Come, the kitchen is here... look at the spice drawer, I’m over the moon about it.

Here on the wall, that’s a gorilla. It’s my spirit animal. I saw them live, too, they’re incredible. You know, a gorilla can feel your fear. But if you don’t show fear... well, I see it as a metaphor of my life; Radiate what you want to become! Or just pretend until it comes true. I think fear is the greatest obstacle in life and once you overcome it, you can really do anything.

Would you like a coffee?

Sometimes I imagine inheriting an apartment block. When I’m in some big city, I choose the one I’d like – big windows; balconies, ideally; at least twenty-five apartments and a garden. I’d move in all the people I know and we’d live in a kind of community, the rent would be reasonable, I’d make someone competent the manager. Compost, garden beds, peace. Actually, I often imagine owning something. And I imagine being sort of reconciled with it... ah well, I guess I own a block of flats.

As usual, I planned it out so that I have no idea what I’ll be doing there.

This is the door to the living room, yeah, watch out... there’s a carpet. It’s nasty. The couch is fine, comfortable. The windows are big, but I don’t look at the houses opposite too much, more down at the pavement.

I’m a racer, I ride in the darkness alone. I put my foot down and imagine how it creaks.

This plant is immortal, this is the third apartment it’s been with me. I planted it as a seed. It was this orange bean that someone gave me, it was always lying around on the windowsill, so I put it in the earth with another flower in a pot and it started growing. It can survive anything.

Počasí je teď naprosto perfektní, 23 stupňů.

Tady je věž s gramofonem a tady je klavír. Když mi bylo asi sedm, chodila sem na hodiny klavíru, asi rok k takový starý bábě. Jednou sem tam přišla a měla sem všechny konce prstů zalepený samolepkama ze žvejkaček. Když sem ťukala na ty klávesy, mělo to úplně jiné zvuk a ta učitelka si nejdřív myslela, že sem se asi řízla do prstů a mám tam náplast... a pak začala rvát a strhala mi to. Pak už sem tam moc nechodila.

Hledala sem deodorant a nemohla sem ho nikde najít. Přinesla sem ho jakoby z nějaký dálky, nebo mi ho možná někdo dal, nosila sem ho v takový velký papírový tašce.

Teď sem dočetla tuhle knížku, to si přečti, je to o ženský, která jezdí v noci autem po dálnici. Je tak přecitlivělá, až je úplně apatická.

Snažím se tu víc uklízet. Udržovat to tu a mít pěkný život. Ale hnusnejch baráků je dost.

Tak tohle je můj pokoj. Hrozně se mi líbí tenhle obleh roh, Myslím, že oblym rohem nemůžeš nic zkazit. Estetická úroveň oblyho rohu je deset z deseti. Problém je v tom, že jakmile lidi zaplní nějaký prostor, vidíš ty lidi a ne ten prostor.

RÁDIO:

Ale krásné na tom současném světě je, že každý může mít toho svýho nerůstu kolik chce. To mi připadá i sympatický, pokud člověk nechce růst, nebo respektive aspoň tak, aby ekonomicky měřil, že je každý měsíc bohatší a že hromadí majetek, tak bez problémů může, a může i tak žít hezký, krásný život. Takže to je paráda, když lidi chtějí mít ty hezký věci z toho nerůstu, jako zbytečně neprodukovat odpad, vracet věci zpátky do ekonomiky do nějakýho koloběhu. To sou všechno senzační myšlenky, moc tomu fandím, ale pojdme z toho udělat systém, systematicky snižovat HDP, to je něco, co pravděpodobně nemá žádnou šanci na úspěch. A i to nedává smysl, to je prostě chybná teorie, ale pokud to chce každý z nás sám, s tím nemám vůbec žádný problém.

Líbí se mi, jak je celej byt průchozí. Hlavně po mě nechtěj, abych ti něco půjčila, já to nesnáším, mám nějaký styl a představa, že někdo jiné nosí moje oblečení...

Na krku se mi objevilo znamínko, zatím taková malá tmavě hnědá tečka. Mám po těle pihy, který před deseti lety vypadaly úplně stejně nenápadně. Takže vím, co z nich za deset let bude. Máme to v rodině. Na zádech mám takovou nepříjemně velkou pihu, vystouplou, skoro jako bradavici. Je přesně v místě, kde si zapínám podprsenku. Pár lidí mi už říkalo, ať si jí nechám odstranit.

Já si to prostě zasloužím po tom všem.

*

The weather is absolutely perfect now, twenty-three degrees.

Here is a sound system with a gramophone and here is the piano. When I was about seven, I took piano lessons – for about a year with this old hag. One time, I arrived and my fingertips were covered in bubblegum stickers. When I pressed the keys, the sound was completely different and the teacher thought that I had cut my fingers and had band-aids on... and then she started screaming and ripped them off. I didn't go very often after that.

I was looking for my deodorant and I couldn't find it anywhere. I brought it as if from some distance, or maybe someone gave it to me, I'd carry it in this large paper bag.

I've just finished reading this book, read it, it's about a woman that drives on the highway at night. She is so over-sensitive that she's totally apathetic.

I try to clean more. Keep the place up and have a nice life. But there are plenty of ugly houses.

So this is my room. I really like this rounded corner. I think you can't go wrong with a rounded corner. The aesthetic level of a rounded corner is ten out of ten. The problem is that as soon as people fill a space, you see people and not the space.

RADIO:

But what's beautiful about the world today is that everyone can have as much of their degrowth as they like. I think that's nice – if they don't want to grow, or rather not in the way of measuring economically that they get richer every month, amassing property, they can, no problem, and they can still live a nice – a beautiful life. So it's great when people want to have the nice things from degrowth, like not producing superfluous waste, returning things to the economy, to a circulation. All these are fantastic ideas, I'm a great fan, but let's turn it into a system, systematically lowering the GDP, that's something that probably has no chance of success. And it doesn't make sense, either, it's just a mistaken theory, but if a person wants it for themselves, I've got absolutely no problem with that.

I like how the entire apartment is walk-through. Just don't ask me to lend you something, I hate it, I have my own style and the idea of someone else wearing my clothes...

A mark appeared on my neck, a little dark brown dot for now. I have freckles on my body that looked just as subtle ten years ago. So I know what this will become in ten years. It runs in our family. I have this unpleasantly large freckle on my back, protruding, almost like a wart. It's exactly where I fasten my bra. A few people already told me I should get it removed.

I just deserve it after all that.

*